

[Ingefred Juul Andersen.]

vendighed, dens opgave er at sikre, at levnedsmidler under de forskellige forhold behandles og forhandles under sundhedsmæssigt forsvarlige former. Fra lovgivningsmagtens side må man imidlertid passe på ikke at besværliggøre fabrikationen og forhandlingen mere end strengt nødvendigt. Man bør ikke stille større krav til indretning af lokaler m. m. end nødvendigt. Det vil besværliggøre fremstillingen og forhandlingen, hvis kravene bliver for store, og ligeledes er man fra forbrugerside interesseret i den mest enkle form for forskrifter og kontrol, også af prismæssige grunde.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på enkeltheder i det foreliggende lovforslag, men vil dog gerne have lov til at rette et enkelt spørgsmål til den højtærede minister. I § 5, stk. 6, omtales

„anlæg, i hvilke levnedsmidler opbevares for flere af hinanden uafhængige forbrugere“

— altså f. eks. andelsfryserier —, og det bestemmes, at for disse

„kan indenrigsministeren efter forhandling med ministeriet for handel, industri og søfart give særlige regler“.

Hvad har ministeren her haft tanken henvendt på, og hvilke regler kan ventes givet i henhold til denne bestemmelse? Det er sådan ude på landet, at man dér meget benytter andelsfryserier, og alt for mange påbud og instrukser om disse ser vi ikke så forfærdelig gerne.

Levnedsmiddeloven er en udpræget bemyndigelseslov. Der findes vistnok op til 30 bemyndigelser for ministeren. Jeg vil håbe, at ministeren vil vise en vis tilbageholdenhed og forsigtighed. Jeg tror ikke, det kan være anderledes, end at det må være en bemyndigelseslov, men jeg vil gerne have lov til at understrege, at bemyndigelserne må bruges med varsomhed.

At en ny lovgivning på dette område er påkrævet, tør man vist ikke bestride, når man i § 24 ser, at ved denne lovs ikrafttræden ophæves plakat af 29. marts 1814, lov af 14. april 1905, lov af 18. april 1910 og lov af 15. december 1920. Det er altså meget længe siden, levnedsmiddelovgivningen har været revideret, og det tør stærkt antydes, at der i de sidste 30 år — og hvis vi skal helt tilbage til bestemmelserne fra forrige århundrede, i de sidste 136 år — er foregået en betydelig udvikling, så loven bør ajourføres.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

P. A. Poulsen: Det lovforslag, vi her har til behandling, har jo været gjort til genstand for en indgående drøftelse i det andet høje ting, hvilket også ses af den betænkning, folketingsudvalget har afgivet. Når man læser lovforslaget igennem og de ændringer, det er undergået ved behandlingen i folketinget, får man absolut det indtryk, at de hidtil gældende bestemmelser på visse punkter er forældede og bør ajourføres.

Vi fra vor side kan i det store og hele hilse dette lovforslag med tilfredshed og tilsige det vor støtte. Vi må så her i tinget se, om vi kan opnå et lignende resultat ved løsningen af den opgave, der er stillet os: behandlingen af lovforslaget om kvalitetsbestemmelser med hensyn til fisk og fiskevarer, hvis regler i mange henseender tangerer det foreliggende lovforslag.

Når man går ude i det praktiske liv og ser på forholdene, vil der altid være et og andet, som maner til en vis eftertanke. Sådan gik det mig forleden, da jeg så en af de fjerkræbiler, der kører rundt og samler fjerkræ op, og jeg kiggede ind i kasserne. Enhver, der har lidt forstand på høns, ved, at de ved visse lejligheder kan komme til at se lidt blege ud, og så bliver vi, der har haft med fjerkræ at gøre, lidt betænkelige, for som regel varer det ikke længe, inden sådanne dyr dratter omkuld. Da jeg så hønsene i disse kasser, tænkte jeg: mon de nu kommer ud for en virkelig kontrol, for jeg vil i hvert fald nødigt være med — jeg vil heller ikke ønske for den højtærede indenrigsminister at være med — dér, hvor der serveres frikassé af den slags individer. Jeg er klar over, at når høns leveres til et fjerkræslagteri, må der være en kontrol noget lignende den, der er ved svineslagterier, men om sådanne høns kan leveres til forhandlere udenom kontrollen, det ved jeg ikke. Det ville ikke være godt. Jeg vil i hvert fald bede den højtærede indenrigsminister tænke på dette problem og måske ved lejlighed se, om kontrollen er, som den skal være.

Anna Westergaard: Forslaget til lov om levnedsmidler har haft en lang og omtumlet gang i rigsdagen: først fremsat i 1941—42, igen fremsat i 1942—43, standset ved regeringens tilbagetræden den 29. august 1943 og nu endelig vedtaget i det andet høje ting og ført frem til gennemførelse her i landstinget.

Lovforslaget må hilses med tilfredshed. Det vil sikkert være særdeles nyttigt og sundt for vort samfund, at der her samlet gives forskrifter, som i store linier slår fast hvad der bør iagttages på hele levnedsmid-